

ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ

Στην πρόταση νόμου (για την κατάργηση της ποινής του θανάτου).

Προς την Βουλήν των Ελλήνων

Από τον 16ο αιώνα άρχισε η άραιοποίηση της χρησιμοποίησης της θανατικής ποινής, γιά να αντικαθί από τα μέσα του 18ου αιώνα, όταν άρχολήθησαν με το ζήτημα αυτό περίεργα πνευματα της εποχής εκείνης, όπως ο BECCARIA, ο οποίος στο έργο του περί των εγκλημάτων και των ποινών, χαρακτήρισε την ποινή του θανάτου σκληρή, άδικη και άπειδακή. Πρακτικό αποτέλεσμα ήταν να άρχισι από την εποχή αυτή η κατάργηση, σε μερικές νομοθεσίες, της θανατικής ποινής.

Από τότε μέχρι των ημερών μας, συνεχίζεται το ίδιο έντονα ή διαταραχή για την διατήρηση ή κατάργηση της θανατικής ποινής, με πολλές έπιχειρήματα των δύο αντίπαλων πωρών πρατάξων και πολλές στατιστικές μελέτες και κυρίως με πολλές διαφωνήσεις στις ίδιες, ή σε διάφορες χώρες, των ποινικών νομοθεσιών.

Αυτή άκρίτως την εποχή με πρωτοβουλία της όργανωσης «Διεθνή Άνθρωπία» γίνεται μία παγκόσμια προσπάθεια να καταργηθεί ή ποινή του θανάτου, έγιναν δε και στη χώρα μας και έγιναν άνδρα στα πλαίσια αυτής της προσπάθειας, διάφορες έκδηλώσεις με μεγάλη συμμετοχή του κοινού και πρό πάντων του επιστημονικού κόσμου, σ' ένν έβραος αντίτι άκουστά πρόσφορο, γιατί στη χώρα μας, κατ' έπανάληψη στο παρελθόν, διατυπώθηκαν άπόψεις σύμφωνες με την κάτάρνηση της θανατικής ποινής, όπως έβξια και άκουστά αντίθετες.

Οι πολύνομες προσπάθειες που άνακόθησαν με τών, έγιναν σών αποτέλεσμα σε πολλές χώρες, την κάτάρνηση της θανατικής ποινής. Σπικτικα έκοθησαν σ' αυτό οι ύποστηρικτές της κάτάρνησης της ποινής και οι σιλελεύθεροι αντίθετες.

Πρώτη κάτάρνηση σημειώνεται το 1786 στην Τστανία του σιλελεύθερου Δούκα Λεοπόλδου, Άκολουθεί ή κάτάρνηση στην Πορτογαλία το 1867, Ολλανδία το 1870, στην Νορβηγία το 1902, στη Σουηδία το 1921, στην Ισπανία το 1932, στη Ν. Ζηλανδία, όπου κάτάρνησε το 1941, έπιφύλα το 1950 και κάτάρνησε πάλι το 1961. Στην Αυστρία έπανήθε εκ νέου, μετά από κάτάρνηση το 1950. Στην Ιταλία κάτάρνησε το 1889, έπανήθε το 1990 και κάτάρνησε και πάλι με το Σύνταγμα του 1947. Στη Γερμανία κάτάρνησε με το Δημοκρατικό Σύνταγμα του 1949 και σών αίτια κάτάρνησης της άνακόεται ή χρήση της χρήση κατά την ένοχη του Γ' Ρέιν. Στην Ρωσία κάτάρνησε το 1947, σ' ή δε Ηνωμένες Πολιτείες, σ' άλλες κάτάρνησε σ' άλλες έγι.

Κόσο πάντως να καταποιστικό, στις χώρες που διατηρήθηκαν, είναι ότι τα δικαστικά άπαργέλλουν λίγες θανατικές καταδίκες ένώ ένδια λιγότερες είναι οι θανατικές αντίθετες. Έτσι στη Γαλλία π.ν. το 1960 άπαργέλλθηκαν 10 θανατικές καταδίκες και έπελεέθησαν 2, το 1961 άπαργέλλθηκαν 8, δέν έντελέθησε καμία, το 1963 άπαργέλλθηκαν 93 δέν έντελέθησε καμία.

Στην Ελλάδα έγιναν έντονα συζητήσεις για την κάτάρνηση της θανατικής ποινής, βασικά στα πλαίσια της ψέουσης, ή της Άνθρωπότητας των Συνταγμάτων. Άποτέλεσμα ήταν να κάτάρνηθεί ή θανατική ποινή, στα πολιτικά εγκλήματα, από το Σύνταγμα του 1864. Η διάταξη αυτή διατηρήθηκε στα μετέπειτα Σύνταγματα μένει το Σύνταγμα του 1975 όπου στο άρθρο, 7 παρ. 3 προβλέπεται ότι ή θανατική ποινή έπί των πολιτικών εγκλημάτων, πλην των συνθέτων, δέν έπιβάλλεται.

Στην νομοθεσία στην οποία προβλέπεται ή θανατική ποινή, είναι κύριο ή κάθε πρόβλεψη της. Κατά βάση προβλέπεται διαζευκτικά με την ποινή της ισόβιας κάθειρήσης και μόνο σε μία διάταξη (άρθρο, 138 Π.Κ.) προβλέπεται μόνη. Έπίσης σύμφωνα με το άρθρο 86 του Π.Κ., όπου προβλέπεται διαζευκτικά ή θανατική ποινή, εφαρμόζεται άν ή πράξη είναι έπιβλητικώς έπιβλητής, ή ο δράστης έπικίνδυνος στη δημόσια

άσφαλεια. Άντίθετα πληθώρα διατάξεων που προβλέπουν ή θανατική ποινή, έχουμε στον άναχρονιστικό και άντισυνταγματικό μας Στρατιωτικό Ποινικό Κώδικα.

Σήμερα, πολλοί είναι οι λόγοι που ύπαρκόουν την κάτάρνηση της ποινής του θανάτου στη χώρα μας. Βασικά χωρίζονται σε τρεις κατηγορίες: επιστημονικούς, πολιτικούς και Συνταγματικούς.

Οι επιστημονικοί λόγοι, δά λέγουμε τα έπιχειρήματα των ύποστηρικτών της κάτάρνησης της θανατικής ποινής, είναι κύριοι που όλα τα χρόνια ύποστηρίζονται στη χώρα μας αλλά και παγκόσμια. Δηλαδή ότι ή θανατική ποινή δέν είναι ποινή κατά την έννοια του Ποινικού Δικαίου, άρου κάτάρνησει την άνθρωπινή ζωή και έτσι πύει να είναι κοινωνικό μέτρο ή έπιβολή της δε ούτε στη συμβόρωση του δράστη συμβάλλει ούτε στην πρόληψη του εγκλήματος γιατί στην πόση περίπτωση έχουμε θανάτωση του δράστη και μαζί άνάμει του δικαίου σε ξένο προς αυτό χώρο (το ματαυσικό έρώτημα περί ζωής και θανάτου) ένώ στη δεύτερη είναι επιστημονικά άποδεικνύμενο ότι ο δράστης που τελεί τα βασικά εγκλήματα για τα οποία προβλέπεται ή θανατική ποινή, είτε τα διαπύεται κάτω από κάτάρνησεις άκούσας συνασθηματικής ύπερδιέγερσης, όποτε δέν είναι σε θέση να λάξει ύπόψη του ψύχρωνα τις συνέπειες, είτε τα διαπύεται με μεγάλη ψυχρότητα, «έπαργέλλματικά», και τότε έναι που σταθμίζε είναι οι ποικιλίες πιθανότητες διαφυγής του και όχι το είδος της ποινής που προβλέπεται από το νόμο για την πράξη του, είτε τέλος, είναι πρόσωπο τόσο κάθυστατημένο πνευματικά, ώστε να μη είναι σε θέση να σταθμίζει σάρα τις συνέπειες της πράξης του.

Μεγάλο ένδιαφέρον παρουσιάζει έπίσης το ζήτημα της δικαστικής πλάνης σε άποφύσεις που άπαργέλλουν θανατική ποινή. Δέν είναι λίγες οι δικαστικές πλάνες και έπιβη ή θανατική ποινή είναι άνεπαρόρωτη, μία δικαστική πλάνη σε έβρος άθώου, κάτάρνησε σε δικαστική βολοφονία.

Οι πολιτικοί λόγοι είναι ότι είναι άνεπίτρεπτο μία δημοκρατική πολιτεία, κάθηνον της όποίας είναι ή προστασία των άνθρωπίνων δικαιωμάτων και των πάντων της άπό της άξίας της άνθρωπίνης ζωής και ο τεταμένος του δικαιώματος στη ζωή, να διατηρεί ή θανατική ποινή και να νοθεύει έτσι τον δημοκρατικό της χαρακτήρα.

Οι Συνταγματικοί, τέλος, λόγοι στηρίζονται στο άρθρο 2 παρ. 1 του Συντάγματος του 1975 κατά το οποίο «ο σάραπός και ή προστασία της άξίας του άνθρώπου αποτελούν ή πρωταρχική ύποχρέωση της πολιτείας». Η διάταξη αυτή του Συντάγματος είναι από τις βασικές διατάξεις που κάνορίζουν ή μορφή του Πολιτεύματος και αποτελούν το θεμέλιο αλλά και το πλαίσιο έρμηνείας των Συνταγματικών διατάξεων, σύμφωνα δε μ' αυτή θεωρείται και άντισυνταγματική ή πρόβλεψη της θανατικής ποινής.

Υστερα από τα πάρα πάνω προτείνουμε ή κάτάρνηση της θανατικής ποινής πιστεύοντας ότι ή Έθνηκή Άντιστοιχεία θα άναποκοθεί στα μηνύματα της σημερινής εποχής και θα κάνει ποάξη τις δημοκρατικές αλλά και Συνταγματικές της ύποχρεώσεις.

Η πρόταση νόμου περιλαμβάνει ένα και μόνο άρθρο στο οποίο προβλέπεται στην πρώτη παράγραφο ή κάτάρνηση της θανατικής ποινής, στη δεύτερη παράγραφο γίνεται ή πρόβλεψη για άνακατάσταση της θανατικής ποινής όπου ύπαρχει με τη ποινή της ισόβιας κάθειρήσης και στην τρίτη τέλος παράγραφο λαμβάνεται μέριμνα για τις νομοθετικές έναινες περιπτώσεις που προβλέπεται διαζευκτικά έπιβολή θανατικής ποινής ή ισόβιας κάθειρήσης ώστε να ίσχύουν με διαζευκτική έφαρμογή της ισόβιας κάθειρήσης (άντι της θανατικής ποινής) με τη πρόκληση κάθειρήσης.

Άθήνα, 20 Φεβρουαρίου 1980

Οι προτείνοντες Βουλευτές
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΚΡΗΤΙΚΟΣ, ΣΠΥΡΟΣ ΠΛΑΣΚΟΒΙ-
ΤΗΣ, ΑΝΑΣΤ. ΠΕΠΟΝΗΣ, ΣΤΑΘΗΣ ΠΩΤΑΣ